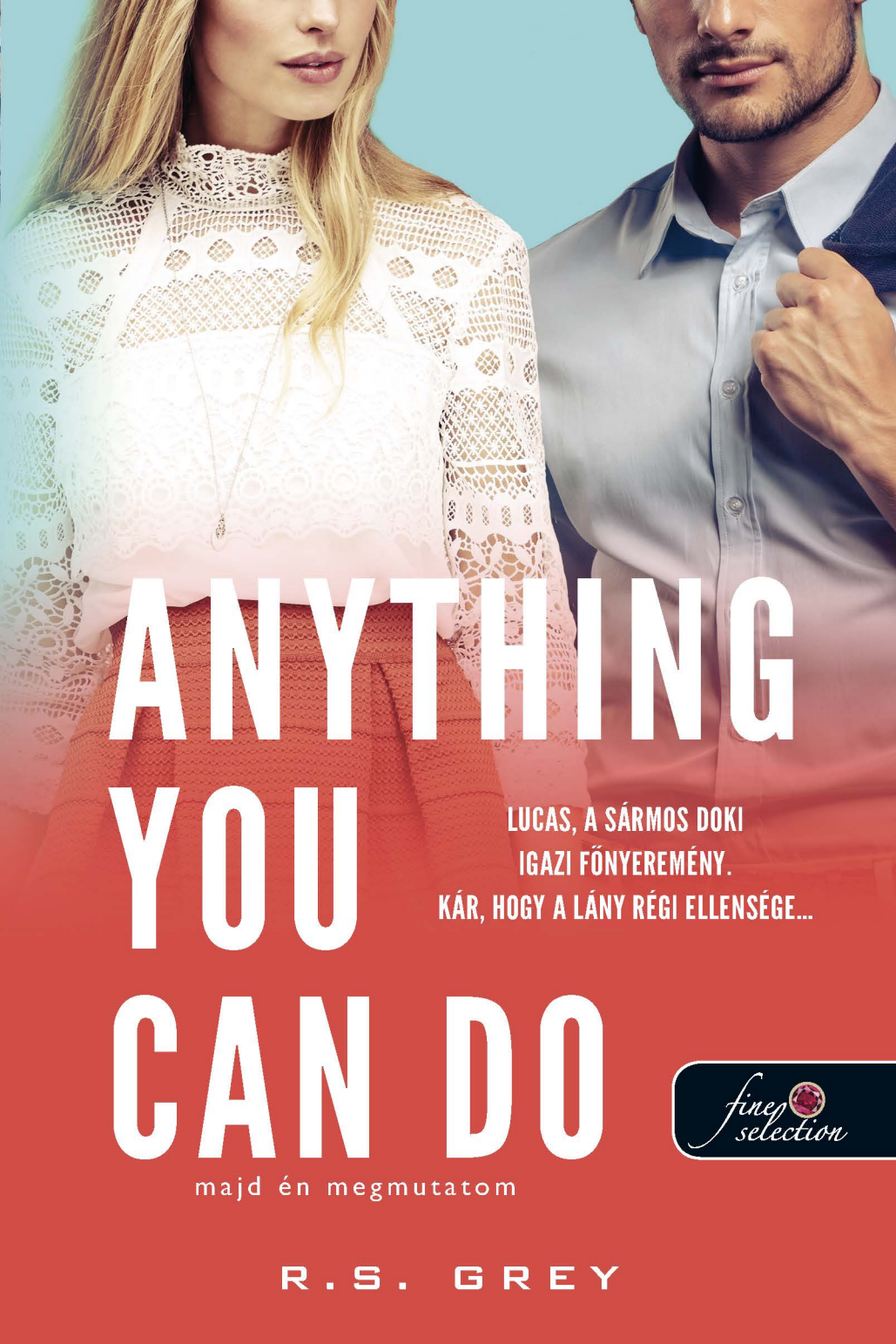

ANYTHING YOU CAN DO

majd én megmutatom

LUCAS, A SÁRMOS DOKI
IGAZI FŐNYEREMÉNY.
KÁR, HOGY A LÁNY RÉGI ELLENSÉGE...

finep
selection

R . S . G R E Y

R . S . G R E Y

ANYTHING YOU CAN DO

majd én megmutatom

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1. FEJEZET

HIHETETLEN, HOGY ENNYI IDŐ UTÁN újra itt vagyok. A hosszú évek alatt számtalanszor elképzeltem, milyen lesz majd, amikor a győztesnek kijáró szimbolikus medállal a nyakamban hazatérek a texasi Hamiltonba. Arról álmodoztam, hogy ünnepséget rendeznek a tiszteletemre; hullik majd a konfetti, a csillámpor és az olcsó cukorka. A legkevesebb, hogy egy dobogóra felállhatok. Még mindig bizakodom; talán amíg elkészülök, anya előrángat egyet az előszobaszekrényből.

Hallom a lenti nyüzsgést; mindenki rám vár. Én vagyok ugyanis a díszvendég, aki miatt az „ÜDV ITTHON, DR. BELL!” szalag a kandalló felett lóg. A parti egy órája kezdődött, anya azóta kétszer is benézett hozzám. Aggódik. Az első alkalommal az ágyon feküdtem a fejemet a takaróba fúrva, egy köntösben, amit a gimi óta nem viseltem.

– Jól kösd meg az övet, Daisy! Nehogy a végén többet mutass a kelletténél.

Mire másodszor bejött, már felöltöztem. Az ablaknál álltam, és a szomszédos kétszintes házat bámultam diadalittasan. Az ő házat.

– Madeleine lent van, ha őt keresed.

– A bátyja nincs itt, ugye?

Tudom, hogy nincs. Kaliforniában van. Mégis fontosnak érzem, hogy anyától is halljam.

– Természetesen nincs.

Megfordulok, és összehúzott szemmel próbálom megállapítani, igazat mond-e. Még a saját anyámban sem bízhatok. Ez a velejárója annak, hogy visszatértem a régi csataterünkre, Hamiltonba. A város minden négyzetméterét a vérünk (Adj, király, katonát!), a verejtékünk (terepfutás) és a könnyeink (hosszú lenne a lista) borítják. Egyszer a szomszédos tölgyfa alatt bevertem neki egyet, mert azt mondta, hogy senki nem fog elhívni a nyolcadikos bálba. Én végül az iskola szívtiprója, Matt Del Rey karján vonultam be, miközben ő otthon ült, és egy adag fagyasztott borsóval borogatta a szemét.

Mondjuk, nem sikerült teljesen megúsznom a dolgot. Miután anya megtudta, hogy mi történt, átkísért a szomszédba bocsánatot kérni. Mivel senki nem volt túl elégedett a kényszeredett „Bocs!” hallatán, úgy döntöttek, legjobb lesz, ha egy öleléssel rendezzük a nézeteltérést. Emlékszem, miután megöleltem, és megbizonyosodtam róla, hogy a szüleink nem hallanak, hozzápréseltem az arcom az övéhez, és a fülébe suttogtam egy utolsó fenyegetést.

– Ha még egyszer beköpsz, a másik szemedre is kapsz egy monoklit! – sziszegtem a fogaim között.

Erre ő válaszként megropogtatta a bordáimat a fejlődésben lévő izmaival, mint egy óriáskígyó, amit a szüleink persze kedvességként értelmeztek.

– Remélem, elüt egy busz – sziszegte vissza.

– Daisy? – Anya áll az ajtóban, és visszatereli a gondolataimat a jelenbe. – Nem jössz le? Már mindenki nagyon vár.

Elfordulok az ablaktól, és kiengedem az öklömet. Mindez tizenöt évvel ezelőtt történt, de a kezem néha még mindig sajog. Kíváncsi lennék, hogy van a szeme.

A földszinten meglehetősen tarka vendégsereg várja, hogy üdvözölhessen. Anyám igen széles körből válogatta őket össze; idős szomszédok, ősrégi haverok, akikről ezer éve nem tudok semmit, még az újságkihordó fiút is elhívta. A vendégeknek jó, ha a felét ismerem, de végül is Hamiltont sem hívtam otthonomnak azóta, hogy tizenegy éve leléptem innen az egyetem miatt.

Amikor megjelenek, mindenki ujjongani és kiabálni kezd; anya irányítja őket a lépcső aljáról, mint egy lelkes karmester.

– Üdv itthon, doki!

– Csak így tovább, Daisy!

Mindenki a hátamat veregeti, és italokkal kínál. Nem igazán szeretem a bulikat, de ma tényleg van mit ünnepelni, hiszen valóra válik az álmom: végre elindíthatom a magánpraxisomat. Ezért jöttem vissza Hamiltonba, és ezért gürcöltem éveken keresztül az orvosi egyemen és a rezidensképzésen.

Kitérek a felesekkel közeledő volt tesitanárom elől, és elindulok a konyha felé, ahol Madeleine tölti a puncsokat; ő a legrégebbi barátom, így nem lep meg, hogy anya munkára fogta.

– Vártam már, hogy legyere. Várj csak... ez a ruha még a gimiből van?

– Még nem pakoltam ki a bőröndöm, ez meg ott lógott a szekrényben. Gondoltam, teszek egy próbát – vonom meg a vállam.

Elvigyorodik, és a füle mögé simítja néhány tincset.

– Hát, most jobban áll, mint akkor.

- Miért nem jöttél fel?
- Anyukád azonnal munkára fogott, amint beléptem az ajtón – mutat a félig üres puncsosüvegre.
- Hagyd a puncsot! Fogjunk egy üveg bort, és menjünk hátra! Megisszuk az egészet, mire bárki ránk talál.
- Ugye tudod, hogy felnőtt emberek vagyunk? Már nem kell rejtgetnünk az alkoholt.

– Tudom, de így szórakoztatóbb. Ráadásul láttam dr. McCormickot lefelé jövet. Tudod, hogy ha megtalál, nekem végem. Egész este őt kell hallgatnom.

– Te jó ég, igazad van! Gyerünk! Hozom a poharakat.

Meghallom anya csilingelő hangját, és egy pillanatra lefagyok. Az ösztöneim azt súgják, hogy hagyjam a bort, és adjam az ártatlant. Aztán eszembe jut, hogy huszonnyolc éves vagyok. Legálisan ihatok. Papírom van róla.

Megfordulok, és majdnem kiesik a kezemből a borosüveg.

8

– Virágok. Neked jöttek – csicsergi. – Nézd, mennyi!

Vagy három tucat. Szép, egészségtől kicsattanó fehér margaréták.

– Vidd innen!

– Micsoda? Ne bolondozz! Most érkeztek.

Már hajol is a mosogató fölé, hogy vizet öntsön egy méretes vázába. Kilököm a kezéből, mire a víz a vékony ruhámra fröccsen. Most én vagyok minden tinédzser álma.

– Daisy!

– Nem! Nem! Nem!

Három lépés a kijáratig, négy le a lépcsőn, és már be is vágtam a virágokat a kinti kukába. Ahogy sarkon fordulok, a kidobott virágok között egy borítékon akad meg a tekintetem.

Most sem siklott el a részletek felett; hatalmas felháborodásomra a boríték halvány rózsaszínű.

– Elolvasod? – kérdezi Madeleine, aki a vállam felett vizsgálgatja a borítékot.

– Nem.

– Lehet, hogy kedveskedni akar.

Nem figyelek rá. Természetes, hogy védeni akarja, mint mindig, hiszen a testvére.

– De hogy lehetséges?

– Micsoda?

Nyugalmat erőltetek a hangomra.

– Ha Kaliforniában van, hogy hagyhatott üzenetet? Ez itt – mutatok a levélre – az ő kézírása.

– Ó, hát...

– Madeleine.

– Azt hittem, tudsz róla...

A szám, mintha maga lenne a Szahara. Száraz szélként süvítenek ki a számon a szavak.

– Miről?!

– Hogy visszajött. Múlt héten költözött haza. Tényleg azt hittem, hogy tudod.

Az ünnepségemnek ezzel vége, a cipőmre egy jó adag konfetti tapad.

Nem utálok a virágokat, csak a margarétát. Rosszul vagyok tőle. Mindenki margarétának néz. A világosszőke hajam és a csillogó kék szemem láttán meg akarják simogatni a fejem, és el akarnak ültetni a kertjükbe. Nem vagyok margaréta. Orvos vagyok. Nem akarom, hogy csupán egy margarétának lássanak, és Lucas ezt mindenkinél jobban tudja.

Rácsapom a fedelet a kukára, és berángatom Madeleine-t a szobámba. Tudni akarom, hogy Lucas miért költözött vissza Hamiltonba. Mint mókus a mogyorót, úgy gyűjtöm az információmorzsákat.

– Miért költözött vissza?

– Befejezte a rezidensképzést, mint te. Egy munka miatt jött vissza ő is.

Nem néz a szemembe.

– Milyen munka miatt?

Idegesen tördeli a kezét.

– Dr. McCormick...

– NEM! – fakadok ki. – EZ NEM LEHET IGAZI!

Felém fordul, arcán az együttérzés jelei.

– Sajnálom, Daisy! Azt hittem, tudtál róla. Nem gondoltam, hogy Dr. M. nem említi, hogy együtt fogtok dolgozni.

Kitapintok egy lüktető eret a nyakamon, a pulzusom az egekben. Elengedem, és elkezdek fel-alá járkálni. Kell lennie valamilyen magyarázatnak. A tények adottak: dr. McCormické az egyetlen háziorvosi rendelő a városban, és célozgatott rá, hogy hamarosan nyugdíjba vonul. Szüksége van egy emberre, ezért a rezidensképzésem utolsó évében állást ajánlott nekem. Természetesen elfogadtam, ezért is szerveztük ezt az ünnepséget.

De hogy a pokolba jön a képbe Lucas? Gyorsan arra a megnyugtató következtetésre jutok, hogy dr. McCormicknak biztosan egy aszisztensre is szüksége van, vagy ami még ennél is jobb lenne, egy karbantartóra.

Madeleine elállja az utam, és megszakítja a menetelésemet.

– Nem gondolod, hogy ideje lenne befejezni ezt az ellenségeskedést? Eltelt tizenegy év. Mindketten a küszöbén álltok, hogy sikeres orvos legyen belőletek. Nem utálhatjátok még mindig ennyire egymást!

Hisztérikusan felnevetek.

– Madeleine, Madeleine, Madeleine!

– Ne mondogasd a nevem!

– Emlékszel, amikor az iskolapszichológus, Mrs. Beckwith behívott minket Lucasszal az irodájába, amikor végzősök voltunk? A parkolós incidens után.

– Nem...

– Egy órába telt csupán, hogy megtörjük, és feladja a hivatását. Még aznap felmondott, elköltözött New York állam északi részébe, és növényeket kezdett termesztani. A felmondólevelében azt írta, hogy Lucas és én megfosztottuk az emberiség jövőjébe vetett hitétől.

– Ezt nem hiszem el.

– Ismerem a bátyádat. Valószínűleg sokkal jobban, mint te. Soha nem fogunk kijönni egymással. Semmit nem jelent, hogy tizenegy éve nem láttuk egymást. Sőt, ez idő alatt érett be igazán a gyűlöletünk, mint egy finom bor. Vagy, mint egy bűdös sajt.

– Te nem a tanulással voltál elfoglalva?

– Dehogynem. Minden egyes rettenetes bőrbetegséget, cisztát és gennyes hólyagot, amiről tanultunk, elképzeltem Lucason. Minden lassú, fájdalmas és gyógyíthatatlan betegséget látva azt képzeltem, hogy ő szenved benne, nem pedig az előttem lévő nevenincs beteg. Az az igazság, hogy egészen sokat segített a tanulásban.

– Reménytelen vagy – legyint, és megindul az ajtó felé. – Leme-
gyek a vendégeidhez. Jó lenne, ha magadba néznél, Daisy. Ha tetszik,
ha nem, kénytelen leszel együtt dolgozni Lucasszal, és azt javaslom,
állj hozzá pozitívan. Gondolj csak a mai gesztusára! – mutat a rózsas-
zín borítékra az ágyamon. Kivette a szemetesből, mielőtt rávágtam
volna a tetejét a kezére. Már bánom, hogy elkerültem a vérontást. –
Ezek a virágok egyértelműen a béke jelei...

Na persze. Micsoda naiv lány! Látszik, hogy fogalma sincs, mit je-
lent az életfogytig tartó ellenségeskedés.

– Ugyan már, Madeleine! Ez egy figyelmeztető lövés.

A szemét forgatva kísétál, és magamra hagy a műveleti szobám-
ban. A virágok igenis egy titkos üzenet hordozói, emlékeztetnek rá,
hogy semmi sem változott közöttünk. Akár kedves gesztusnak is tűn-
hetnek, de rajtunk kívül senki sincs tisztában a mögöttes tartalmával,
az átélt kínokkal, és Lucas pontosan ezt akarja.

Lenézek a rózsaszín borítékra, majd a nyitott ajtóra. Túlságosan kí-
váncsi vagyok, úgyszólván becsukom az ajtót. Hallom, ahogy anya azt
kiabálja lent a vendégeknek, hogy használjanak poháralátétet. Senki
sem fogja megtudni.

Egy határozott mozdulattal feltépem a borítékot. Ahogy a szellemes szöveget olvasom, elhomályosul előttem a világ.

*A rózsák vörösek,
Te margaréta vagy,
Látod, hazajöttem,
S hallom, te is itthon vagy.*

2. FEJEZET

A VERSENGÉSÜNK LUCAS THATCHERREL a legeslegelső naptól fogva tart. Szó szerint a legelsőtől; attól a naptól kezdve, hogy 58 perc eltéréssel mindketten megszülettünk.

Én kezdtem előbb mászni, ő beszélt először. Én kezdtem el járni, ő lett először szobatiszta. És így tovább.

A szüleink egymáshoz illő ruhába öltöztettek minket, és közös születési bulikat szerveztek. Láttam a fotóalbumokat a két pici babáról; az egyik egy csendes kis angyal, a másik egy pimasz kis ördög. A kedvenc képem, amit a mai napig bizonyítékként mutogatok, halloweenkor készült, amikor kábé egyévesek lehettünk. Egy cucció fotó reményében egy szalmabálára ültettek minket, de Lucas rám támadt, és koordinálatlan bébikezeivel leszakította, majd a földre hajította a sárga kis masnimat. Akkor készült a kép, amikor éppen visszavágtam neki azzal a kevés fogammal, amivel éppen rendelkeztem.

Nyilvánvalóan mi sem úgy születünk, hogy apró szívünk kezdetől gyűlöletet pumpált. Azért tekintem a születésünket a versengésünk kiindulópontjának, mert nem létezik konkrét dátum, amihez kötni lehetne. Anya esküszik rá, hogy akkor kezdődött, amikor Lucas lett a napos az oviban. Én ezzel nem értek egyet; nem lehet

mindenért Mrs. Hallow-t hibáztatni, még akkor sem, ha pályafutása legrosszabb döntése volt, hogy őt választotta helyettem.

Az emberek már csak rivalizálásunk hosszú története miatt is folyton tudni akarják, hogy pontosan milyen szörnyű esemény hatására utáltuk meg egymást ennyire, de az igazság az, hogy világ életünkben ilyenek voltunk. Olyan vagyok neki, mint Annie Oakley Frank Butlernek. Annie mindenki meglepetésére kiállt a híres mesterlövész ellen, és le is győzte. Bármit is csinál Lucas, majd én megmutatom, hogy én még jobban tudom csinálni.

Az ilyesfajta rivalizálást a folyamatos fejlődés lehetősége tartja fenn. Általános iskolában még nagyon gyermekes taktikát folytattunk. Ujjfestmények mentek „véletlenül” tönkre rajzórán, focilabdák tűntek el a pályáról, cipőfűzőket babráltunk meg az iskolai darab előtt.

Az ilyesfajta csínytevések persze óhatatlanul néhány járulékos kellemetlenséggel jártak. A szüleinket például levelekkel bombázták, amikben az iskolai tulajdonról és a magatartásunkról papoltak nekik. Az első és egyben utolsó iskolai büntetésemet is Lucas miatt kaptam. Még egyes barátainkat is elveszítettük – azokat, akik nem voltak hajlandóak részt venni a háborúnkban –, de ami fontosabb, hogy elkezdtek elveszíteni a tanáraink bizalmát is. Ahogy azonban idősödünk, felismertük ezeknek a tekintélyes személyeknek és az általuk osztogatott érdemjegyeknek a jelentőségét. Az ellenőrzőnk hirtelen az objektív összehasonlítás színterévé vált. Minden hatodik héten a jegyeink jelezték, hogy ki a jobb, és ki áll éppen nyerésre.

Most már nincsenek tanárok, de ott van helyettük dr. McCormick. Szerencsés véletlen, hogy összefutottam vele a Hamilton Brew nevű kávézóban az ünnepségem másnapján.

Terveztem, hogy beugrom hozzá egy kicsit később, de ez így még jobb, ez legalább *véletlen*. A sarokban ül egy nagy adag kávéval, és a

vasárnapi újságot olvassa. Látom, hogy két üres cukrostatok fekszik a csészéje mellett.

Az iskolában kifejezetten öregnek gondoltam, de most tűnik fel, hogy csak egy-két évvel lehet idősebb anyánál. A hajában már megjelentek az ősz hajszálok, szája felett ősz bajuszt visel. Összességében egy kifinomult Mikulás hatását kelti.

– Dr. McCormick! – köszönök rá széles mosollyal. – Jó újra látni önt.

– Daisy!

Úgy tűnik, őszintén örül, hogy lát, ami jólesik. Egy pár percig igazi kisvárosi témákról csevegünk; egy épülő lakóövezetről meg egy új Walmartról.

– A jó ég tudja, mit építenek ide legközelebb. Egy Tescót? – csóválja a fejét.

Anélkül, hogy engedélyt kérnék, leülök vele szemben, és egyből rátérek a tárgyra.

– Hallottam, hogy Lucas is hazaköltözött. Furcsa, nem? Ki gondolta volna!

A tekintetem a kávéjára szegezem, de a figyelmemet őrá. Nyugtalanul mocoogni kezd a székében, és a kávéjáért nyúl. Még gőzölög, túl forró, tehát húzza az időt.

– Azt hittem, lesz még pár nap nyugalmam, mielőtt rájöttek.

A szívem majdnem megáll.

– Szóval igaz? Ő is velünk fog dolgozni?

– Holnap kezd, mint te.

Összerándul a gyomrom, de emlékeztetem magam, hogy figyel, úgyhogy magamra erőltetek egy mosolyt.

– Megkérdezhetem, hogy miért? Nyilvánvalóan csak egyikünk veheti át a praxisát, amikor nyugdíjba vonul.

Elgondolkodva végigsimít az állán, én pedig érzem, hogy talán átléptem egy bizonyos határt. Ennek ellenére nem tér ki a válasz elől.

– Hogy őszinte legyek, igazából nem így terveztem. Egy vasárnap ártatlanul megemlítettem néhány embernek a templomban, hogy fontolgatom a nyugdíjba vonulást, erre, mit ad ég, hétfő reggelre két e-mail és hangüzenet várt.

– Tőlem és Lucastól?

– Bingó. Úgy tűnt, így jártam, amiért fecsegetem.

A legszívesebben megkérdezném, hogy ki írt neki először, de az ajkamba harapok, ő pedig folytatja.

– Büszke voltam, hogy mindketten háziorvosnak tanultok, de meglepődtem, hogy ennyi év után mindketten vissza akartok jönni a jó öreg Hamiltonba.

Lucasnak és nekem is lett volna elég pontunk ennél nagyobb kihívást jelentő szakterülethez is. Plasztikai sebészet, bőrgyógyászat – kevés munkaóra, nagy pénz. A családorvoslás nem a legnépszerűbb terület, és elsőre általában nem is ezt választják az emberek.

– Ám ahogy egy tapasztalt orvoshoz illik, megpróbáltam más szemszögből is megvizsgálni a problémát, és megláttam a dolog jó oldalát: Hamilton már nem olyan kis város, mint régen volt. Az elmúlt öt évben ebédelni sem jutottam el, annyi munka volt.

Látom, hogy mire akar kilyukadni, és nem repesek az örömtől. Az arcizmaim kezdenek belefájdulni az erőltetett mosolygásba.

– A lényeg, hogy van elég munka két orvosnak, talán még háromnak is.

Nem ebédelek. Inkább dolgozom szombaton, sőt, vasárnap is. A saját praxisomat akarom. Ez az álmom, és Lucas tönkreteszi.

– Értem – ennyit sikerül kinyögnöm.

Próbálom palástolni a kétségbeesésemet. Pár napja költöztem vissza Hamiltonba abban a hitben, hogy enyém az állás. Az orvosi lét egyik alappillére azonban az, hogy az ember alkalmazkodjon, amikor a dolgok nem a terv szerint alakulnak, úgyhogy mosolyt erőltetek az arcomra, és elhatározom, hogy később helyrehozom a dolgot.

Hátratulom a székem, felállok, és kinyújtom a kezem az asztal felett.

– Nos, dr. McCormick, bárhogya is legyen, várom a közös munkát. Elégedetten elvigyorodik.

Mielőtt magam mögött hagyom a Hamilton Brew-t, kérek egy presszót elvitelre, majd némi gondolkodás után még egyet. Holnap reggel az ősellenségemmel találkozom, úgyhogy van néhány dolog, amit még el kell intéznem előtte.

Ráfordulok a főutcára, és besétálok a város legnagyobb fodrászszalonjába. Majdnem egy éve vágattam le utoljára a hajam, és ez nem járja. Erős fokozatot vágatok bele, és kérem, hogy úgy formázzák, hogy szépen keretezze az arcomat. Ezután az összes létező kezelésüket igénybe veszem. Nem azért csinálom, mert tetszeni akarok Lucasnak. Robot lévén ő úgyis képtelen értékelnia a szépséget. Magam miatt csinálom. Egy katona vagyok, akit harcba hívtak. Miközben a pedikűrös kezelésbe veszi a lábam, átfutom a régi orvosi szakkönyveimet, arra az esetre, ha egy ismeretlen, nehezen kiejthető betegséggel találnám szemben magam másnap.

– Kiszedjük a szemöldökét is? Adjunk neki egy szép formát?

Elnevetem magam az ostoba kérdés hallatán.

– Igen, hogyna. Csinálják!

Anya éppen az ebédlőasztalnál ül, magazinokat lapozgat, és telefonál, amikor megérkezem. Amikor belépek az ajtón, felnéz, és leesik az álla döbbenetében.

– Visszahívlak – szól bele a telefonba. – Jött valaki, aki úgy néz ki, mint Daisy.

Ledobom a szatyrokat a kanapéra, és besétálok a konyhába. Éppen egy óriásit harapok egy almába, amikor anya bejön. Alacsony, még nálam is törekenyebb. Szőke haja jól leplezi azt a pár ősz hajszálát, szigorú arcápolási rutinja miatt pedig ötven helyett harmincévesnek néz ki. A mosolya képes beragyogni az egész szobát, most azonban hűlt helye a ragyogásnak.

– Látom, elfoglalt voltál – jelenti ki, miközben az ujjával végigmutat rajtam. Nem vagyok az a csajos típus, az orvosi és a rezidensképzés alatt nem volt időm ilyesmire. Ez a fénylő hajú, simára borotvált lábú nő még nekem is idegen. Mindenesetre jó érzés; most, hogy eltávolítottak rólam minden felesleges szőrzetet, a testem áramvonalasabb, a mozgásom pedig könnyedebb lett.

– Mi van a szatyrokban? – kérdezi, míg én az almámat majszolom.

– Munkaruha.

– A múltkor azt mondtad, nincs rá szükséged – húzza fel a szemöldökét.

– Az akkor volt. – Egy pillanatra elhallgatok, majd folytatom. – Meggondoltam magam. Ezek új ruhák, a délutánt pedig Mrs. Williamsnél töltöttem, hogy átalakíttassam őket.

– Tehát tudod – vigyorodik el.

– Mit tudok, *anyám*?

Így szoktam ugyanis nevezni, amikor ki akarom fejezni a rosszallásomat. Mint amikor ő a teljes nevemen szólít.

Megdörzsöli a halántékát, és felsóhajt.

– Csak egy pár nappal a hazaköltözésem előtt tudtam meg. El akartam mondani, de önző vagyok, és azt akartam, hogy mindenképpen hazagyere.

– Akkor is el kellett volna mondanod!

Egyetértően bólogat.

– A ruhákból arra következtetek, hogy maradsz.

– Szerinted mennem kellene?

– Dehogyan.

– Megmutassam, miket vettem?

Ezzel el is fogadja a békejobbomat. Nem tudok rá igazán haragudni, amiért nem mondta el, hogy Lucas hazaköltözött. Megértem, miért csinálta. Mindig is közel álltunk egymáshoz, főleg azóta, hogy apa megbetegedett, amikor kicsi voltam. Alig akart elengedni az egyetemre. Most, hogy hazajöttem, én sem akarok újra elmenni. Nem. A McCormick háziorvosi rendelő az enyém lesz.

A szobámban válogatjuk éppen a másnapi öltözkémet, amikor megszólal a telefonom. Nem ismerem a számot, úgyhogy először figyelmen kívül hagyom, aztán végül mégiscsak a kíváncsiság győzedelmeskedik.

Kiküldöm anyát, bezárom az ajtót, és felveszem.

– Halló?

– Daisy Bell?

Tizenegy éve hallottam a hangját utoljára.

– Ki keres?

– Szerintem tudod.

– Lucas Thatcher. Nem ismertem fel a számot. A börtönből hívsz?

– Egy telefonfülkéből. Nem akarom, hogy le tudd követni a hívást.

– 2017 van. Hol találtál működő telefonfülkét?

– Nem számít. Figyelj! Rég nem láttuk egymást, úgyhogy, gondoltam, jó lenne megtörni a jeget. Nem akarom, hogy elmérgesedjenek a dolgok holnap.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. Várom a közös munkát, Lucas.

– Ennyi év után is tudom, hogy mikor nem mondasz igazat. Mindegy. Most még emelt fővel fordíthatsz hátat, Daisy. Majd azt mondod mindenkinek, hogy elfogadtál egy másik munkát.

– Te fogsz hátat fordítani, Lucas, amikor dr. McCormick rájön, hogy mekkora hibát követett el azzal, hogy felvett.

– Kétlem.

– Fahéjas kekszet viszek neki. Dr. McCormick *imádja* a fahéjas kekszet.

– Szombaton golfozni megyünk, és hagyom, hogy nyerjen.

– Utálsz veszíteni.

– Csak ellened.

– Akkor az elkövetkező hónapok nagyon kellemetlenek lesznek számodra.

– Befejezted? Különben be kell dobnom egy újabb negyeddollár-rost.

– Csodálom, hogy nem az én költségemre hívtál.

Mintha nevetni hallanám, de könnyen lehet, hogy csak az ősrégi telefon recseg.

– Holnap reggel találkozunk, dr. Bell.

Kinyitom a számat, de végül úgy döntök, válaszra sem méltatom.

Előbb lássam a hátam közepét.

3. FEJEZET

SENKIT NEM LEPETT MEG, hogy Lucasszal mindketten az orvosi előkészítőre jelentkeztünk. Lehetne nívósabb karriert választani az orvosinál? Talán a jogot, de egyikünk sem élvezte azokat a próbapereket, amiket kilencedikben kellett végigszenvednünk Ms. Pace óráin. Az egyetlen oka, hogy bármiféle energiát fektettünk a dologba, az volt, hogy versenyezhattünk egymással. Egy olyan védőbeszéddel nyertem meg az ügyet, amit még Atticus Finch is megirigyelt volna. Ms. Pace abban az évben óriási dózisban fogyasztott fájdalomcsillapítót.

A végzős évünk alatt Lucasnak a Standford, nekem pedig a Duke kínált fel teljes ösztöndíjat. A két egyetem az ország két partján helyezkedik el, ami mindkettőnket megerősített abban, hogy kiváló döntést hoztunk. Akár Új-Zélandig is elmentem volna, ha onnan érkezik ajánlat.

Miután elköltöztem, Madeleine volt az egyetlen, aki bármiféle információt is csepegtetett Lucasról. Volt egy hallgatólágos megállapodásunk, miszerint én soha nem kérdezek felőle, ő viszont gyakran beszélt róla, mintha érdekelné, mi van vele. Tőle tudtam meg, hogy mikor szokott hazautazni, és eszerint terveztem én is a látogatásaimat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Akkorra ütemeztem rövid, nyugtalan vizitjeimet, amikor éppen nem tartózkodott a városban. A tudattól, hogy lépten-nyomon belebotolhatok, képtelen lettem volna élvezni a nyaralásokat.

A gondos szervezésnek és Madeleine hihetetlenül részletes nap-tárának köszönhetően immár tizenegy éve nem láttam Lucast, még fotón sem. Nem használok Facebookot. Egyik éjjel a főiskolás évek alatt úgy döntöttem, nem akarom, hogy elvonja a figyelmemet, úgy-hogy megszüntettem a profilomat. Aznap éjjel egy csinos szőke lány-nyal jelölték meg Lucast egy egyetemi bálon készült fotón, de ez persze nem befolyásolta a döntésemet. Csak egy ostoba weboldal.

Nem tudok elaludni így, hogy ennyi év után hamarosan újra találkozzunk, úgyhogy nem is próbálkozom tovább. Ahogy elkezdi hajnalodni, felkelek, és elkezdek készülődni. Az öltözékem – szürke szivarnadrág, fekete blúz és egy pár hozzáillő balerina – kellően professzionális kinézetet biztosít, mégis kényelmes egy hosszú, vizsgálatokkal teli naphoz. Amint elkészülök a hajammal és a sminkemmel, eltekerek a Hamilton Brew-ig. A kávézó pont a rendelővel szemben van, így tökéletes kilátást biztosít a bejáratára. Fontos, hogy én lássam meg először Lucast. Minden előnyt ki kell használnom.

A pultos kihozza a két kávé; egyet nekem, egyet pedig dr. McCormicknak, és tesz egy vicces megjegyzést a reggeli olvasmányomra, az Amerikai Orvosi Folyóírra. Nem egy Cosmo, de a cikkekkel le tudom foglalni magamat egy darabig. Szaporán ver a szívem, pedig még nem is ittam meg a kávémat. Biztosan a biciklizés miatt.

– Daisy Bell, te vagy az?

Megfordulok. Érettségi óta nem láttam a lányt, aki előttem áll.

– Hannah? – nézek rá bizonytalanul. Facebook nélkül csak az emlékeimre támaszkodhatok.

Felragyog az arca, szóval eltaláltam.